

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3021/2020
Рев2 3046/2020
09.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Гордана Булатовић, адвокат из ..., против туженог „Путеви“ АД Ужице, чији је пуномоћник Љубиша Павловић, адвокат из ..., ради исплате зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3523/18 од 04.04.2019. године и ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3546/19 од 06.07.2020. године, у седници већа одржаној дана 09.12.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3523/18 од 04.04.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3523/18 од 04.04.2019. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3546/19 од 06.07.2020. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви странака за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П1 382/16 од 14.08.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да му на име неисплаћеног дела зараде за период од 01.10.2013. године до 30.09.2015. године, исплати укупан износ од 1.023.804,00 динара, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе у висини и на начин ближе означено тим ставом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужени исплати законску затезну камату због доцње у исплати четири дневнице у износима од по 1.400,00 динара од доспећа до исплате дана 15.03.2017. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 109.345,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3523/18 од 04.04.2019. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у делу става првог изреке којим је одбијен, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име неисплаћеног дела зараде за период од 01.10.2013. године до 30.09.2015. године (осим за јул 2015. године) исплати износ од 972.724,93 динара, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе од доспећа до исплате, ближе наведено тим ставом изреке првостепене пресуде. Првостепена пресуда је укинута у преосталом делу става првог изреке којим је одбијен тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му на име неисплаћеног дела зараде исплати износ од 51.079,77 динара (за јул 2015. године) са законском затезном каматом од 01.09.2015. године до исплате и ставовима другом и трећем изреке и у укинутим деловима предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Пресудом Основног суда у Ужицу П1 221/19 од 27.08.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да му на име неисплаћеног дела зараде за јул 2015. године исплати износ од 51.079,77 динара, са законском затезном каматом од 01.09.2015. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужени исплати законску затезну камату због доцње у исплати четири дневнице у износима од по 1.400,00 динара од доспећа до исплате дана 15.03.2017. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 122.095,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3546/19 од 06.07.2020. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Првостепена пресуда је преиначена у ставовима другом и трећем изреке, тако што је обавезан тужени да тужиоцу исплати законску затезну камату због доцње у исплати четири дневнице у износима од по 1.400,00 динара од доспећа до исплате дана 15.03.2017. године. Обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 18.122,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену Гж1 3523/18 од 04.04.2019. године, ревизију је благовремено изјавио тужилац због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку, а против правноснажне пресуде донете у другом степену Гж1 3546/19 од 06.07.2020. године ревизију је благовремено изјавио тужени, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...87/18), оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побити ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда

потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Међутим, по оцени овог суда, у овој парници нису испуњени услови за изузетну дозвољеност ревизије из одредбе члана 404. став 1. ЗПП јер није потребно ново тумачење права, нити постоји неуједначена судска пракса, због чега је Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије изјављене против става првог изреке другостепене пресуде, применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 14.11.2016. године, а преиначена 12.05.2017. године. Побижана другостепена пресуда донета је 04.04.2019. године. Вредност предмета спора побијаног дела на дан преиначења тужбе износи 972.724,93 динара, односно 7.895,64 евра (1 евро=123,1978 динара).

Како вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену Гж1 3546/19 од 06.07.2020. године ревизију (у делу који се односи на камату на исплату дневница) је благовремено изјавио тужени због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је утврдио да изјављена ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде нема битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време на пословима возача ... до 11.10.2016. године када му је радни однос престао. Вештачењем је утврђено да је тужени тужиоцу за јул месец 2015. године обрачунао и исплатио зараду применом коефицијента 2,70, да му је исплатио мању цену рада од цене рада за најједноставнији посао (коефицијент 1,00) која је

предвиђена Посебним колективним уговором за делатност путне привреде Републике Србије, којим је цена рада за најједноставнији посао утврђена у висини минималне цене рада коју утврђује Економски-социјални савет и Влада Републике Србије. Разлика између зараде и других примања исплаћених тужиоцу за јул месец 2015. године и зараде и других примања која би тужилац примио да су обрачунате за наведени месец применом коефицијента у висини од 2,70 и основице коју чини минимална зарада износи 51.079,77 динара. Тужени је тужиоцу за јул 2015. године исплатио основну зараду у износу већем од законом прописане минималне зараде, а у току трајања ове парнице (15.03.2017. године) исплатио је тужиоцу четири тужбом тражене дневнице за обављена службена путовања у износу од по 1.400,00 динара, односно у укупном износу од 5.600,00 динара за службена путовања обављена 16.05.2014. године, 10.09.2014. године, 18.12.2014. године и 19.12.2014. године. Општим актима туженог није одређен датум када се врши исплата накнаде трошкова за службена путовања.

Код тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиоца за исплату неисплаћене зараде за јул 2015. године, као и за исплату законске затезне камате на четири дневнице које му је тужени исплатио дана 15.03.2017. године.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду у делу који се односи на исплату законске затезне камате на четири дневнице, тако што је усвојио тужбени захтев и обавезао туженог на исплату законске затезне камате, на начин ближе одређен у изреци другостепене пресуде.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је у другостепеној пресуди примењено материјално право када је првостепена пресуда делимично преиначена и усвојен тужбени захтев којим је обавезан тужени да тужиоцу исплати законску затезну камату на четири дневнице.

Наиме, тужилац је налогом свог послодавца, а сада туженог, био упућен на службена путовања да би извршио одређен посао ван места рада, поводом којег су настали трошкови у које спада и дневница за службена путовања, који запосленом који је био на службеном путовању треба да буду надокнађени када се са истог врати, а у конкретној ситуацији, када датум исплате дневница није одређен општим актима послодавца, најкасније у време када се врши исплата зараде запосленом за месец када су службена путовања обављена. Како то тужени није урадио, већ је тужиоцу дневнице које је остварио на службеним путовањима током 2014. године исплатио тек 15.03.2017. године, тужилац применом одредбе члана 277. став 1. Закона о облигационим односима има право на законску затезну камату, и то за службено путовање обављено 16.05.2014. године од 01.07.2014. године, за службено путовање обављено 10.09.2014. године од 01.11.2014. године, за службено путовање обављено 18.12.2014. године и 19.12.2014. године од 01.02.2015. године, а све до исплате 15.03.2017. године.

С тим у вези, ревизијом се неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

Како се ни осталим наводима ревизије туженог не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде у преиначујућем делу, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу трећем изреке, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

Одлука о захтевима странака за накнаду трошкова поступка по ревизији, садржана у четвртом ставу изреке, донета је применом чланова 153. став 1, 154. и 165. став 1. ЗПП. Странке нису успеле у поступку по ревизији и зато немају право на накнаду трошкова тог поступка, а трошкови тужене за одговор на ревизију, по оцени Врховног касационог суда, нису били неопходни за вођење ове парнице.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**